

Totul
PENTRU
inima ei

Traducere de Narcisa Țiulete

TAMERA ALEXANDER

Copyright © 2017 Tamera Alexander

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *To Wager Her Heart*,
la Thomas Nelson, Nashville, Tennessee, SUA.

Toate drepturile rezervate.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii
Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Totul pentru inima ei

de Tamera Alexander

Copyright © 2018 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALEXANDER, TAMERA

Totul pentru inima ei / Tamera Alexander ; trad.
de Narcisa Țiulete. - Oradea : Casa Cărții, 2018
ISBN 978-606-732-105-0

I. Țiulete, Narcisa (trad.)

821.111

Traducerea: Narcisa Țiulete

Editarea: Camelia Luncan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

*În onoarea formației de muzică gospel Rapsozii Jubileu
a Universității Fisk din Nashville, Tennessee.
Curajul și credința voastră ne inspiră și azi.*

„Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut,
pentru ca această putere nemaipomenită
să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi.”

2 Corinteni 4:7

Prefață

Romanul pe care urmează să-l citești, în cea mai mare parte a sa, este pură ficțiune, deși au fost inserate multe personaje reale și evenimente istorice. De exemplu, grupul muzical *Rapsodii Jubileu* de la Universitatea Fisk, ai căror pași uriași și îndrăzneți din sec. XIX se întretes cu firele fictive ale acestei narațiuni, a existat în realitate. Plantația Belle Meade din Nashville, regina plantațiilor din Sud, cum este cunoscută și astăzi, chiar există. Construit în 1820, conacul stă semeț și azi, întâmpinându-și cu căldură vizitatorii.

De cum am intrat pentru prima oară în incinta Belle Meade și am aflat despre familia Harding, „unchiul” Bob Green, Susanna Carter și alți foști sclavi, care au trăit și au muncit la Belle Meade, am știut că vreau să scriu narațiuni din care să facă parte atât ei, minunata proprietate pe care s-au străduit să o construiască, cât și această perioadă crucială din istoria națiunii americane.

Tennessee a reprezentat în anii 1870 o dihotomie dramatică. Statul s-a mândrit cu una dintre cele mai mari plantații din Sud, cu tot cu foștii ei sclavi, femei și bărbați afro-americani talentați și educați, care au întors lumea cu susul în jos și au schimbat cultura acelei epoci. Contribuția și darul lor răsună și azi.

Tennessee a dominat industria curselor de cai pur-sânge din Statele Unite, Plantația Belle Meade din Nashville fiind cea mai importantă fermă de cai din țară. Numele Secretariat vă sună familiar? Dar Sunday Silence sau Seattle Slew? Acești campioni pur-sânge și mulți asemenea lor își au sorgintea pe această

proprietate, locul de desfășurare a romanelor mele inspirate de Plantația Belle Meade.

Deși personajele acestui roman sunt oameni care au trăit cu adevărat pe vremea aceea și evenimentele istorice descrise sunt reale, personalitățile și acțiunile lor debordante, așa cum sunt redată în roman, sunt produsul imaginației mele.

Vă mulțumesc pentru timpul acordat cărții mele. Este o investiție serioasă, pe care o prețuiesc și nu o tratez niciodată ușor. Vă invit împreună cu mine să deschideți poarta istoriei și să pășiți într-o altă epocă și pe alte meleaguri.

Bine ați revenit la Belle Meade,

Tamera

Capitolul 1

Nashville, Tennessee

9 august, 1871

Alexandra Jamison își dorise dintotdeauna o soră. În schimb, avea trei frați, toți mai mari decât ea. Doi erau leiți chipul și temperamentul tatălui lor. Iacov, cel de-al treilea și preferatul ei, nu era. De parcă lumea nu putuse îndura abaterea aceasta, războiul a dat piept cu el pe câmpul de luptă – și câștigase. Din cauza aceasta, și din alte o mie de motive, ea n-avea să ierte niciodată războiul.

Cât despre ceilalți doi frați, fugiseră de acasă și de sub umbra tatălui lor cu prima ocazie. De-ar fi putut face și ea la fel!

Dacă trăsura aflată în fața casei ei de pe Aleea Sicomorilor – pasajul mărginit de pomi luxurianți, unde sălășluiau cele mai frumoase case din Nashville – indica ceva, planul tatălui său pentru ea cu greu lua în calcul „fuga”. Mai degrabă o trimitea „din lac în puț”. Un bărbat, de trei ori mai în vârstă decât ea, aștepta în birou. Își imagina bastonul cu mâner de marmură sprijinit de raftul cu cărți de lângă divanul său. Sincer, nu îl văzuse niciodată pe Horace Buford cu baston, dar era sigură că îl întrezărea în orizontul apropiat al acestuia. Un orizont pe care n-avea niciun gând să i-l facă și lui cunoscut, indiferent de ceea ce credea tatăl ei. Lucru pe care îl susținea tacit și mama ei, care niciodată nu dădea glas propriei păreri pe acest subiect. De-ar fi avut o părere! Ceea ce reprezenta o altă frustrare.

Alexandra își iubea mama, dar nu o înțelegea. Uneori i se părea că nu o cunoaște aproape deloc.

Pentru toate aceste lucruri, se gândi Alexandra, urcând scările verandei, își avea rostul o soră. Pentru a-i spune toate secretele, durerile și temerile, frustrările pe care le simțea în încercarea de a onora cele două persoane care îi dăduseră viață. Cum să facă asta, însă, când speranțele și planurile părinților pentru viața ei difereau atât de mult de ale ei?

La cei douăzeci și cinci de ani ai săi, sperase că va fi depășit toate acestea. Dar viața nu era așa cum se așteptase.

Margaretele din glastrele de pe ultima treaptă erau proaspăt udate, dar dădeau semne de oboseală sub soarele arzător de august. Era în asentimentul lor. Și ea se simțea destul de istovită. Ar fi vrut să scape de ședința Ligii Femeilor din Nashville, care avusese loc de dimineață, dar mama ei insistase să participe, deși ea însăși îi pomenise că era prea moleșită de căldură ca să o poată însoți.

— Trebuie să meargă cineva în numele nostru, Alexandra, spusese ea. La urma urmei, suntem una dintre familiile fondatoare ale acestui oraș și trebuie să fim la curent cu tot ce se întâmplă. Veștile sunt mereu proaspete.

Toată vorbăria despre cine cu cine se mărită, ce mergea cel mai bine cu ceaiul de după-amiază, ultima modă *Godey's*... Și, deși liga sprijinea regulat anumite cauze caritabile importante, interesele și preocupările înaltei societăți nu o mai atrăgeau deloc pe Alexandra.

Nu după ce se întâmplase cu David. Nu după accidentul de la Dutchman's Curve*.

Întinse mâna spre mânerul ușii, conștientă că ridică din ce în ce mai mult un zid de apărare în jurul ei. Casa aceasta nu mai era

---

* Se referă la accidentul din 1918 din Nashville, Tennessee, în care s-au ciocnit două trenuri de pasageri în porțiunea de cale ferată denumită Dutchman's Curve, rezultând în peste 100 de morți și alți aproximativ 171 de răniți; trenul transporta în mare parte muncitori afro-americani din Arkansas și Memphis, n.ed.

de mult un refugiu pentru ea. Mai ales când știa că tatăl ei este acasă. Toate fiicele simțeau oare același lucru față de tații lor?

Încă o întrebare pentru sora pe care nu o avea.

El nu fusese de acord că ea îl alesese pe David. Deși profesor talentat, nu se ridica la pretențiile tatălui ei.

Plăcuța dichisită, din aramă, de pe ușa din față, cu numele tatălui ei strălucea mai mult decât de obicei. Pesemne că o pusese pe Melba să o lustruiască de dimineață, ceea ce însemna un singur lucru.

Un potențial client. Alexandra aruncă o privire peste umăr spre trăsura, sperând că poate nu domnul Horace Buford aștepta totuși înăuntru.

Deschise ușa când șuieratul unui tren spintecă aerul dimineții. Sunetul său ascuțit o opri brusc, trezindu-i amintiri ce rămâneau mai bine nerăscolite. Imagini cu rămășițe de vagoane și trupuri sfâșiate. Roți scârțâind și oțel măcinat care se auzeau de la trei kilometri. Strânse tare din ochi când valul bine cunoscut al pierderii o mătură din cap până-n picioare.

Mâine se împlinea un an. Cum de trecuse atât de mult timp? Mai ales că o parte din ea încă se agăța de teribila dimineață de la Întorsura Olandezului...

„Câtă vreme iubitul tău trăiește în amintirile tale, nu e mort”, spuneau oamenii. Dar era o minciună. David *părăsise* această lume.

Și nu se mai întorcea.

Se auzi din nou șuieratul, mai aproape de data asta. Simțea mirosul înțepător de fum și de cenușă în mintea ei, saltul dureros al trenului, când vagonul în care călătoreau sărise de pe șine. Vedea încă trupul sfâșiat, ars pe alocuri al lui David, care fusese întins lângă ceilalți în lanul de porumb.

Se grăbi să intre și trânti ușa în spatele ei, străduindu-se să reducă la tăcere sunetele și imaginile care o bântuiau.

— Dudaie Alexandra... ești bine?

Bătându-i inima cu putere, Alexandra ridică privirea.

Respect pentru oameni și cărți

— Melba, șopti ea, văzând ochii din ce în ce mai îngrijați ai bătrânei.

— Ce-ai pățit, copilă? Ți-e rău?

Alexandra scutură din cap.

— N-am nimic. Mi-e cald rău, atâta tot.

Își mai amintea cineva ce zi e mâine? Sigur Melba nu uitase.

— E prăpădu' afară, fetiță. Trebuia să-ți iei umbrela aia.

Văzând o umbră de zâmbet pe fața Melbei, Alexandra se strădui să i-l întoarcă.

— Știi ce mult *ador* eu umbrelele, Melba.

Râsul bătrânei o făcea să se simtă acasă.

— Nici când era copilă, nu-ți plăcea de ele. Da' mama ta, da. Te făcea să o iei peste tot.

— Bine că nu îmi aduc aminte!

Alexandra își puse trăistuța pe măsura laterală și o urmări pe Melba cum aranja un buchet de flori proaspete din grădină în vaza clasică de pe masa din mijloc. Fosta sclavă făcea parte din viața ei ca oricine altcineva din casa aceea. Din anumite puncte de vedere, chiar mai mult. Fiindcă Melba vedea lucruri pe care Alexandra știa că părinții ei nu le vedeau. De când era mică, Alexandra nu putuse să o păcălească.

Cum nu-l putea păcăli nici pe sclavul pe care îl știa de când era mică. Un sclav pe care îl iubise din toată inima, dar care se pare că nu o iubise la fel.

Auzi voci din biroul tatălui său.

— Un potențial client? întrebă ea în șoptă.

Melba dădu din cap că da.

— Unu' nou în oraș, zice taică-tău.

Tatăl său își mutase biroul acasă cu patru luni în urmă. Din cauză că acea clădire din centrul orașului, în care se închiriau spații, nu era îngrijită corespunzător, zicea el. Dar Alexandra bănuia în secret că era din cauza problemelor financiare. La șase ani de la încheierea războiului, afacerile din Nashville începeau să își revină. Dar numărul notarilor încă era mai mare decât cererea.

Ușa biroului se deschise și tatăl ei își vârî capul.

– Alexandra, ești acasă. Foarte bine. Poți să intri, te rog?

Am nevoie de ajutorul tău.

– Sigur că da.

El închise din nou ușa.

Știind foarte bine că nu trebuia să-l lase să o aștepte, își scutură repede praful de pe partea din față a rochiei.

– Stai să te ajut, duduie. Melba veni din spatele ei și îi scutură cu mâna partea din spate a rochiei. Că tot vine ziua de mâine, duduie Alexandra, poate ar trebui să scoatem rochia albastră. Sau pe aia verzui cu guler din dantelă, care dă bine cu părul tău blond. Dacă ești gata.

Alexandra se întoarse:

– Știam eu că îți vei aminti.

Melba scoase un oftat.

– Ziua aia, bătrânica de șade în fața ta, n-are s-o uite.

Alexandra o strânse în brațe, savurând brațele puternice și protectoare ale Melbei în jurul umerilor ei. Și mirosul femeii. A cafea proaspătă și pâine caldă din cuptor.

Aruncă o ultimă privire scurtă în oglinda de dincolo de masă și intră în birou, convingându-se că trăsura ce aștepta afară într-adevăr nu îi aparținea lui Horace Buford.

Străinul care se ridică din scaun era mai înalt decât tatăl său, ceea ce spunea ceva. În haina neagră, croită impecabil, ce îi ajungea deasupra genunchilor și cu pantalonii vârați în cizmele negre de piele, arăta ca un proscris sau pistolar, nu ca un domn din Nashville, Tennessee. Barba de o zi și pălăria de fetru de pe cap – mai ales înăuntru, omul ăsta chiar nu avea maniere? – întregeau personajul respectiv.

Avea ceva provocator în felul de a fi. Atitudinea, poate. Încrezător, distant, era opusul lui David, a cărui prezență relaxa pe oricine. O trăsătură care încununa darul său ca profesor. Deschis, cinstit, mărinimos, toate aceste calități o făcuseră să se îndrăgostească de el de la bun început.

Aceleași motive – în mod ciudat și tragic – îi aduseseră și moartea prematură.

– Domnule Rutledge, dați-mi voie să v-o prezint pe fiica mea, domnișoara Jamison. În același timp, tatăl ei se întoarse spre ea. Domnul este Syllas Rutledge, proprietarul Căilor Ferate Nordice și, mai recent, al celei estice, din Colorado.

„Colorado.” Ei bine, partea asta se potrivea: un teritoriu sălbatic, neîmblânzit pentru un bărbat de același soi.

– Bună ziua, domnule Rutledge.

El încuviință din cap.

– Coniță!

„Coniță?” Ce salut adecvat mai era și ăsta?

Chiar atunci observă câinele care stătea jos, la picioarele lui. Un câine! În biroul tatălui său. Asta îi spunea că bărbatul era bogat. Fiindcă Barrett Broderick Jamison nu permitea animale în casa lui, cu atât mai puțin în biroul său.

Câinele de vânatoare, adult după cum arăta, își ridică privirea spre ea, ochii săi mari, căprui emanând o căldură care-i lipsea stăpânului său. Era un animal frumos, maro-deschis și închis, cu alb pe față și pe picioare, de parcă ar fi purtat șosete. O luă spre Alexandra dând din coadă. Alexandra se întinse spre el ca să îl mângâie, dar domnul Rutledge pocni din degete și câinele se puse în șezut.

Alexandra își trase mâna înapoi.

– Regret, domnule. Voiam doar să îl mângâi.

Fără să zică nimic, domnul Rutledge se uită la câine, dădu o dată din cap și acesta porni din nou spre ea. Alexandra îl mângâie pe cap și simți că i se face milă de animal.

– Îmi trebuie un act standard de proprietate pentru domnul Rutledge, spuse tatăl ei, ocupat să răsfoiască printre hârtiile de pe birou. Domnule Rutledge, îl puteți lua cu dumneavoastră ca să îl analizați. Sau, dacă preferați, o pot ruga pe fiica mea să îl completeze acum și vi-l pot trimite cu un curier ieftin. Așa, procesul ar începe lin.

– Îl voi lua cu mine.

Alexandra făcu întocmai cum îi ceruse tatăl ei, simțind că potențialul client nu era hotărât, ci era în căutare. Asistase la multe astfel de întâlniri de-a lungul anilor ca să știe când o persoană dădea semne că era gata să semneze. Domnul Rutledge din Colorado nu avea niciun gând să semneze ceva azi. Ce-i drept, doar ce intrase în birou, dar bănuia că bărbatul doar strângea date, nefiind încă hotărât.

Făcu un pas mai aproape de el, ținând actul între ei.

— Domnule Rutledge, dați-mi voie să vă prezint detaliile legale ale unui act de proprietate în Tennessee. Un astfel de document transferă proprietatea unui bun, bineînțeles, și conține numele proprietarilor vechi și noi, care vor trebui verificate la judecătorie. În funcție de natura achiziției de teren...

Se uita fix la ea în timp ce vorbea, atenția lui sporită intimidând-o puțin.

— E posibil să luăm în calcul și o poliță de asigurare, o subvenție și chiar un act de transfer al proprietății, care cedează sau prin care orice persoană care ar avea vreo pretenție de proprietate asupra bunului respectiv *renunță* la acestea. Rezerve de minerale sau de petrol, de exemplu.

Ea se opri, dar el nu zise nimic.

— Înțelegeți, domnule Rutledge?

— Totul e foarte clar.

Gândind că terminase, ea îi înmână actul. El îl împături și îl vârî în buzunarul hainei, fără să spună măcar un „mulțumesc” sau să facă un semn din cap. Omul avea multe de învățat despre politețurile sudiste și despre colaborarea cu oamenii de afaceri din acest oraș.

Când i se mișcă haina, Alexandra văzu că avea un pistol la șold. Ca proscriții din romanele la modă. Nu-i venea să creadă. Nu vedea și el că era în lumea civilizată? Erau în Nashville, Tennessee, nu în vreun oraș uitat de Dumnezeu, din Vest.

Duse mâna la pălărie.

— Domnule Jamison, zise uitându-se din nou la Alexandra, fără umbră de zâmbet, deși ea întrezări în ochii lui o sclipire. De parcă deținea un secret pe care ea nu îl știa.

— Coniță, zise el blând și ieși din cameră cu câinele, loial, pe urmele sale.

Tatăl ei îl urmă, dar Alexandra rămase în birou și urmări din spatele perdelei de la fereastră. Proprietar al Căilor Ferate Nordice. Presupunea că se afla aici ca să liciteze pentru contractul proiectului cu halta Plantației Belle Meade despre care îi povestise Mary Harding. Conform spuselor lui Mary, tatăl ei, generalul William Giles Harding, deschisese licitația pentru toți proprietarii de căi ferate din țară.

Alexandra zâmbi, desfătându-se la gândul că domnul Sylas nu avea șanse mai deloc să câștige licitația. Fiindcă ea îl cunoștea pe generalul Harding, care nu primea străini cu brațele deschise. Se întoarse cu spatele la fereastră când trăsura domnului Rutledge o luă din loc.

Tatăl ei se întoarse în birou.

— Ce bine că încă ești aici, Alexandra, zise el ordonându-și sobru hârtiile pe birou, ceea ce lăsa a se înțelege că nu îi făcea nicio plăcere. Deseară vom avea un oaspete la cină. Te-aș ruga să te aranjezi cu grijă și să te străduiești să îl faci să se simtă bine-venit.

Alexandra rămase nemișcată.

— Un oaspete la cină?

Tatăl ei ridică privirea.

— Cred că tocmai asta am spus. Acum, lasă-mă, te rog. Am altă programare.

Deschise gura pentru a pune mai multe întrebări, dar privirea lui întunecată o convinse că nu era cazul.

— Deci, domnișoară Jamison... Horace Buford se uita atent la ea de peste masă, studiind-o ca pe o bovină-trofeu. Sunteți cuce-ritoare în seara aceasta. Culoarea aceasta vă vine nemaipomenit, dragă domniță.

Alesese cea mai simplă și nefavorabilă rochie cu guler înalt pe care o avea în garderobă. Culoarea maro, cea mai neîndrăgită de